

gennemførte her i Rigsdagen, uden at noget enkelt politisk Parti særlig har taget sig af det. Det er sket ved Samvirken og Samarbejde mellem alle politiske Partier. Der har, saa vidt jeg erindrer, aldrig været nogen Strid om disse Bevillinger. Ikke alene i dette Tilfælde, men ogsaa med Hensyn til Anvendelsen af Bevillingerne ude omkring i Landet, have større og mindre Landmænd og Mænd fra de forskellige politiske Partier i god Forstaaelse kunnet arbejde sammen for at drage den største Nytte af disse Bevillinger. Jeg vilde nødigt have, at der skal ske nogen Forandring paa dette Omraade, og jeg tror, at hvis det sker, vil der ske meget stor Skade derved. Jeg vil derfor udtale Haabet om, at de Forsøg, som det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) gør for at rejse en Splittelse paa dette Omraade, ville mislykkes. Jeg skulde dog tro, at der er saa megen sund Fornuft raadende blandt større og mindre Landmænd, at de ville sørge for, at det ærede Medlem ingen Glæde faar af sine Bestræbelser her.

For øvrigt forundrer det mig noget, at det ærede Medlem hvert Aar kommer tilbage til dette Spørgsmaal. Jeg ved ikke rigtig, med hvilken særlig Adkomst han gør det, jeg ved ikke, om der er nogen Husmandsforening, der har henvendt sig til det ærede Medlem og anmodet ham derom, jeg ved ikke, om der er nogen Husmandsforening i hans Valgkreds, som han er Talsmand for, men jeg tvivler om det. Og det ærede Medlems Kendskab til disse Forhold kan jo dog ikke give ham nogen særlig Adkomst til at udtale sig, som han gør, saa snart Talen drejer sig om dette Spørgsmaal. Jeg antager, at det ærede Medlem nok kender Forskel paa en Gulerod og en Rødbede, men stort mere Kendskab til Landbrugsforholdene omkring i Landet har han vel neppe, saa det kan vel ikke være denne Kundskabsmasse, som særlig opfordrer ham til at komme tilbage til dette Spørgsmaal. Jeg ved godt, at det ærede Medlem ønsker at bruge disse forskellige Spørgsmaal til at lave Politik paa; jeg haaber, det skal mislykkes i Fremtiden, som det er mislykkedes i Fortiden.

K. M. Klausen: Den ærede Ordfører mente, at vi fra Socialdemokratiets Side gik paa Frieri overfor Husmændene. Det behøve vi ikke at gøre, for lige saa sikkert,

som vi staa her, nærme Husmændene sig mere og mere til Socialdemokratiet. Der gaar ikke en Dag, uden at der er Husmænd, som træde ind i Socialdemokratiets Rækker, og det er saa naturligt, at Udviklingen maa gaa saaledes. Men jeg indrømmer, at saa længe Husmændene ikke se paa andet end Andelstanken og ikke tænke paa andet end Andelsmejerier og ikke gøre andet end stirre ned i deres egen Jord, komme de ikke til Socialdemokratiet. Men den Dag, de hævde Blikket og se ud over deres egne Huslodders Grænser og begynde at se sig om i Verden og tænke sig om, komme de over til Socialdemokratiet.

Det er ogsaa glædeligt at se, at naar Husmændene samles til deres Møder, er det ikke alene for at drøfte faglige Spørgsmaal. Dem drøfte de ganske vist og gøre det grundig og godt, men de drøfte ogsaa andre Spørgsmaal og særlig Samfundsspørgsmaal. Jeg skal saaledes nævne, at Sendemandsmødet for de sjællandske Husmænd i Aar gav sig til at drøfte Spørgsmaal som Skattelovene, og det var ikke smigrende Udtalelser for de Herrer Vænstremænd, der faldt ved denne Lejlighed. Man gav sig til at drøfte Tyendespørgsmaalet og paapegede de mange Fejl, som der klæber ved vor Tyendelovgivning. Man drøftede Spørgsmaalet om at støtte unge Enker med mange Børn, kort sagt, man tog det ene sociale Spørgsmaal op efter det andet, og det er jo ogsaa naturligt, at naar disse Folk have talt om deres faglige Interesser, se de paa de Spørgsmaal, som have Betydning for dem som Samfundsborgere.

Jeg siger, at saa snart Husmændene løfte Blikket ud over deres egen Jordlod, og de begynde at tænke over Politik, komme de til Socialdemokratiet. Det er der mange Vidnesbyrd om, og det er noget, den ærede Ordfører udmærket godt ved. Den ærede Landbrugsminister ved det maaske ogsaa og frygter ganske sikkert for, at Husmændene i stort Tal vende sig bort fra den Politik, der repræsenteres af Landbrugsministeren, og til den Politik, vi føre. Vi behøve slet ikke at gaa paa Frieri overfor Husmændene, Udviklingens Gang er en saadan, at Husmænd og Arbejdere nok skulle komme til at række hinanden Haanden.

Saa sagde den ærede Landbrugsminister, idet han talte næsten rørende, at de store og de smaa, alle de derude paa Landet, skulde spise ved samme Bord. Det lyder overordentlig kønt. Men naar man